

[Lembourn.]

det er håndværk, og det forudsætter talent. Vi kan ikke se bort fra, at der er en tendens i dag til at smugle teaterformer ind under støttebevillingerne, som ikke er godt teater for at sige det rent ud. Bl. a. dækker man sig under, at det er politiserende teater, og politiserende teater kan være udmærket, men desværre er det jo ofte sådan, at politisk teater er kedeligt teater, men godt teater er som regel også altid politisk teater. Nu er der engang knappe midler til rådighed. Vi skal altså fordele dem. De er for knappe, og der er ikke noget at gøre. Så kan vi ikke acceptere, at det professionelle, etablerede teater ofres for det amatøragtige. Det professionelle teater må komme i første række.

Med hensyn til fordelingen af bevillingerne synes jeg nu nok, det er en lidt håndfast form at sige, at fordi børnene udgør 17 pct. af befolkningstallet, så skal børneteateret have 17 pct. Det kan ikke være noget kriterium. Kriteriet må være, hvilken teaterform der er god, og som derfor skal støttes.

Teaterlovens princip må være det samme som for al anden kunstpolitik. Vi vil støtte talentet, vi vil støtte håndværket, og vi vil støtte det teater, der interesserer publikum.

Så er der spørgsmålet om pengene. Ministeren nævner, at pengene skal hentes inden for kulturministeriets budget, og det er jo en smuk tanke i en sparetid, men inden man kan stemme for dette, må vi vide: hvem er det, der skal betale? Er det bibliotekerne, der skal betale, er det forfatterne? Hvem er det egentlig, der skal betale? Hvis man bare siger ja til dette, så aner man jo ikke, hvem det går ud over; det må vi have en oplysning om, inden vi kan gå ind for det.

Jeg kan altså på det konservative folkepartis vegne sige ja til udvidelsen af abonnementsordningen, ja til en rationalisering af teaterrådet, men jeg må tage forbehold med hensyn til bevillingerne til børneteateret og det opsøgende teater, indtil jeg har fået garanti for, at der anlægges et kvalitetskriterium. Ingen tvivler jo på, at det er vanskeligt at spille violin. Det ved enhver. Der må man kunne sit håndværk. Men der synes at være en tendens til at tro, at enhver kan stå op på en scene, bare man har lyst til det, og så kan man lave teater. Det kan man ikke.

Teater kræver lige så meget håndværk som al anden kunst. Kunst er kunnen, og det bedes man bemærke, når vi skal til at drøfte, hvem der skal have bevillingerne.

Jens Peter Jensen: På venstres vegne kan jeg tilsige en velvillig behandling af det foreliggende lovforslag. Jeg er godt klar over, at den højtærede minister for kulturelle anliggender gerne ville være gået betydelig længere end det, forslaget her giver udtryk for, og det er der også adskillige andre der har villet, men man må jo nok sige, at det udspil, der kom fra teaterrådet, som ville forøge den offentlige støtte fra 110 mill. kr. til 180 mill. kr., det er der ikke realistisk mulighed for at gennemføre på nuværende tidspunkt. Ministeren gør klogt i, at han her lægger tømme på sig selv — eller er det måske økonomi- og budgetministeren, der har givet kulturministeren stangbidslet på? Jeg kan i hvert fald mærke, at ministerens gangart er mindre jordvindende, end hvad der ellers passer til hans temperament.

Bemærkningerne til lovforslaget er jo ikke meget oplysende med hensyn til de økonomiske konsekvenser. Jeg forstår, at tilskuddet til børne- og ungdomsteater foreslås gradvis forøget fra 2,5 mill. kr. i 1972-73 til 7,5 mill. kr. i 1976-77. Jeg vil ligesom hr. Lembourn pege på, at ministeren siger i sine bemærkninger, at besparelserne kan hentes et andet sted på kulturministeriets budget. Jeg ville gerne, om den højtærede minister i dag kunne løfte sløret for, hvad der egentlig indeholdes i den bemærkning. Det er da altid rart at vide, hvem man tager noget fra, når man vil give det til andre. Jeg er ganske enig i den betragtning, der dér er kommet frem.

Når vi nu taler om økonomi, så vil jeg sige, at jeg er da fuldt klar over, at teatrene har en anstrengt økonomi — det hører og læser vi jo jævnligt om — og det fortjener nok i denne sammenhæng at blive fremhævet, at det ikke mindst er udgifterne til andre end selve skuespillerne, der er steget kolossalt stærkt, bl. a. fordi der her er tale om forskudt arbejdstid osv. Jeg går ud fra, at man på de enkelte teatre anstrenger sig til det yderste for at rationalisere driften. Adgangen til offentlige kasser må ikke i dette stykke være en sovepude.

Jeg skal i øvrigt ikke gøre mig klog på